

ağın

FİKİR VE SANAT DERGİSİ

Ağın

Ağın

Cevat ONAY

Doç. Dr. Coşkun ŞARMAN

Mehmet ERGÖNÜL

V. ÖZKUL

Adnan BİNYAZAR

Nuri ONAT

A. KARAKAŞ

Hüseyin BIÇAK

Ramazan SARI

İsmail BEYDEMİR

N. Yıldırım CENCOSMANOĞLU

Hayri GENCOSMAN

: Okuyucularımızla

: Düşünceler

: Ağın'ın Kültür Hayatı

: Okul Başarısızlıkları

: Koşma

: Ağın'dan Nükteler

: Özlem

: Kalkınma ve Eğitim

: Hasret

: Hayalde Bahadırlar

: Gündüzden Ceceye

: Küskün ve Çekingen Bir Ozan

: Delilo

: Deli Osman'ın Düğünü

OKUYUCULARIMIZLA

Bir aylık hasretten sonra işte yine beraberiz. Bu müddet zarfında özlemini duyan, gecikme sebeplerini düşünen, hatta olumsuz, karamsar düşünenler olmuştur içinizde. Yayın hayatına yeni giren organın yaşayıp yaşamıyacağı her zaman baştan kestirilemez. Bunun için bazı zorunluluklar vardır. Bir derginin yaşayabilmesi için satışı olmalıdır, abonesi olmalıdır ilân alınmalıdır yazı gönderilmelidir, gibi bir takım sorunlar geliyor insanın hatırına.

Hemen şunu söylemek isteriz ki Türkiye'nin dört köşesinden hatta yabancı ülkelere sıcak kucaklar açıldı bize. İsmi duyan, şeklini gören bir çok okuyucularımız abone olmak talebinde bulundular. Özlü ve seçkin yazılar yağdırdılar. Yaşayabilmek bir hünerdir. Bu vesile ile gördük ki içimizde nice bilmediğimiz değerler varmış. Hikâye, makale, şiir, kendine özgü deyişleriyle mektuplar telgraflar çektiler.

Satışı artırmak için fazla miktar dergi gönderdiğimiz hemşehrilerimiz çabalarını bizden esirgemediler. Ağın'dan telgraf gönderen bir okuyucumuz «gayret ve teşebbüslerinize Ağın'a her türlü imkânları sağlayarak derginin çıkışını sevice karşıladım. Her Ağın'lı gibi sizlere yardımcı ve destek olabilmek en büyük vazifemizdir» diyor.

Ankara'dan mektup yazan bir okuyucumuz dizgi hatalarına parmak basıyor. «Mürettip hataları konusunda ayrıca dikkatinizi çekmez istiyorum.» Kısa zamanda bu aksaklıklar, hepimizi gayreti ile düzelecek noksansız bir eser olma yoluna girecektir. dergimiz.

Erzurum'dan dergi isteyen bir hemşehrimiz diyor ki;

«Çıkarılmış olduğunuz dergiyi Erzurum'da bulunan bir hemşerimde gördüm. Okudumda yazılarınız beni memleketimizde imiş gibi bir an kendimden geçirdi. Derginizi, bir hemşehri olarak yurdun her tarafında olduğu gibi bizlerde, vatanın bir köşesi olan Erzurum ilinde yaşatmaya çalışacağımızdan emin olunuz.»

İzmir'den mekup yazan bir hemşehrimiz, «Dergiyi alınca ne kadar sevindiğimi satırırlarımla izah etmet mümkün değil. Hatırlıyan ve hatırlatan bütün hemşehrilere teşekkürü bir borç bilir, derginin devamını beklerim» diyor.

Çankırı'dan temennide bulunan bir hemşehrimiz «% 96 sı okur yazar olan bu kültür yuvası ve güzel ilçemizin halkına, genç dimağlara hayırlı, uğurlu olasınız. İşini gücünü bırakıp kahvede iskanbil kâğıdı, tavla oynayan halkı uyurup adınız gibi fikir ve sanata teşvik ediniz.»

İçten ve kendine özgü deyişle özlemini anlatan Ankara'daki bir okuyucumuzun mektubu :

«Uzun zamandan beri özlemimi çettiğimiz ve yolunu dört gözle beklediğimiz derginiz nihayet ansızın çıktı. Emin olun evimizin havasını değiştirdi. Renk kattı. Hepimiz sevindirik olduk ve bir gece içinde arkadaki şeker sanayiinin ilânına kadar okuduk. Bu güne kadar hiç bir dergi evimizde bu kadar büyük bir ilgi ile karşılanmadı. Bütün yazılarıyla, şiirleriyle, hikâyesiyle olgun ve dolgun bir eser, tahminlerimizin çok üstünde.

Dergimizin çıkmasında emeği geçen hemşehrilerimizi

cânü gönülden tebrik eder başarılarının devamını dilerim.»

Gelen mektuplarda gördüğünüz gibi birimiz, hepimizle beraberiz. Derginin yaşaması için sebep kalmıyorsa geride.

Bu ay içerisinde Ağın kültür Derneğinin yıllık genel kurul toplantısı yapılacaktır. Yeni seçilecek yönetim kuruluna şimdiden başarılar dileriz.

Derginin satışında, yeni abone bulmada emeğini esirgemeyenlere, kalabalık yazı ailesine, maddi fedakârlıklarda bulunarak derginin baskısını sağlayan matbaacı hemşehrimiz Matbaa sahibi Sebahattin Üstüngüler'e Teşekkürü borç biliriz.

AĞIN

Yüksel Şarapçı

ile

kronik bekârlarımızdan

İlhami Turan

nişanlandılar.

Yeni nişanlılara

saadetler dileriz.

DÜŞÜNCELER

Ağın Fikir ve Sanat dergisi

★

Sahibi : Ağın Kültür Derneği
adına Dr. Vâkıf ÖZKUL

★

Bu sayıda yazı işleri müdürü
Nihat İSBİR

★

İdare yeri ve haberleşme ad-
resi : İç Cebeci Özsoy sokak
No. : 3/4 — ANKARA

★

Gönderilen yazılar «Yazı ku-
rulu» nun incelemesinden ge-
çer.

★

Gönderilen yazılar, yayımlan-
sın veya yayınlanmasın, geri
verilmeyeceği gibi telif ücreti
de ödenmez.

★

Dergimiz ayda bir çıkar.

★

Dizgi ve Baskı Dilek Matbaası
ANKARA

★

Yıl : 1

Sayı : 2

ŞUBAT : 1967

Yıllığı : 12 TL.

Ağın'ın oturacağı yörüngeyi okuyucularımızın tesbit edeceği-
ni çıkarken söylemiştik. Ancak, bu konuda bir noktada oku-
yucularımızla birleştüğümüz kanısındayız. Bu da, Ağın'ın bir yö-
nüyle, memleketin en uzak köşelerine kadar dört bir bucağın-
da çarpan yüreklerinin duygulu, sınıksız seslerini yansıtırken,
bir fikir ve sanat dergisi olarak ta öğretici yönünden birşeyler
verebilme niteliğine sahip olmasıdır. Okuyucularımızın aydın
kişiliklerine olan güvenimizledir ki, yalnızca okuyucuların ses-
lerini okuyuculara duyurmak şüretiyle dahi bu görevimizi yerine
getirebileceğimiz inancındayız. Bildiklerini öğretmeyenler top-
lum nazarında, hazinesini toprağa gömenlerden daha az suçlu
değiller hatta daha çok suçlulardır ki en kıymetli hazine ilimdir.

Henüz iki aylık bir çocuk olarak, gördüğümüz ihtimam,
üzerimize gerilen titreme, büyüktür. Hele hele, bize özmal, öz
varlığı, biricik ümidi gözüyle bakarak, saf güçlü bir gürbüzlük
verme çabası, her çeşit mamayı yasak edencesine arı ve bol ana
sütüyle besleme endişesi daha da ağır basmaktadır. Kendi öz
varlığını, kendi tüm iç ve dış yaşantılarıyla, en geride kalmış
çocukluğuyla, en acısını bile en içli özlemlili tatlı diliyle anlat-
mağa çalıştığı hâtıralarıyla, öz şivesi, kendine özgü kişiliği,
nükteciliği, gelinliği, güvenliği düğünü eğlencesi, yokluğu varlı-
ğıyla bize vermeğe çalışan bir ana. Bizde kendinden ayrı birşey
görmeğe tahammülü olmayan bir ana. Bizde gülen, bizde ağlayan
odenli şefkati ve kıskançlığı ile bizi bütün gücünü göstererek
öz sütüyle doyurmağa çalışan bir ana.

Ne güzeldir ki, bizi, önce, yaşatmak kendine özgü yapmak
için bu denli üzerimize titrerken, bizden herşeyi beklediğini,
beklediği her şeyi kendi pınarından verdiği suyuyla, sofrasından
verdiği ekmeğiyle, kendi dokuyup girdirdiğiyle, şimdi de senden
dercesine bizden istiyen bizi güçlü gören gözlerle gözlerimize
bakan bir ana. Islâh, duygulu, bekleyişli gözlerle; hırçın, em-
redici, azarlıyan gözlerle; düşünen, bunalan, sevinen gözlerle biz-
den istiyen bir ana.

İşte burada diyoruz ki, onun öz varlığını, kendine özgü kişi-
liğini, tüm, geçmişiyile günlük yaşantısını vermeğe çalışırken
bir yönümüzle de onu istikbale baktıran ve istikbal gösteren
öğretici miteağımızı ortaya koymağa çalışacağız. Bu güne ka-
dar bize gelenler bu yönden de büyük ölçüde bize güç vericidir

Tebessümünüzü söyleyecek, gözyaşınızı duyuracak, düşündüğü-
nüzü yansıtacaktır.

Ağın, siz okuyucularla beraber, gülecek, üzülecek, hatıralara,
kişisel yaşantılara dalecek; düşünecek, söyleyecek, öğrenecek,
öğretecek.

Her yönünüzle bizim de sizlere umudumuz bol, güvenimiz çok,
heyacanımız sonsuzdur. pınarımızdan bir yudum su, sofranızdan
bir dilim ekmek, gelinliğinizden iki damla yaşla ıslak, türkülerle
dolu bir duvak teli; güvelliğinizden kirli çocuk ellerin tozlar arasın-
dan sınıksız avuçladığı bir bozuk para, türkünüzden bir misra,
düşündüğünüzden bir satır.

Sizlere çok saygı, çok selam, çok sevgi.

AĞIN

AĞIN'ın KÜLTÜR HAYATI

Yazan: Cevat ONAY

Altıyüz yıllık İparatorluk devrinde kendi kaderi ile baş başa bırakılmış Doğunun bir küçük ilçesi bu yazımızın konusudur. (Kendi kaderi ile baş başa bırakılmış doğu) dedim. Halbuki vergi almakta, askerlik hizmetini göstermekte hiç de unutulmıyan, hele sıkışık, dar zamanlarda O nun kahramanlığından bol bol faydalanılan bölgedir doğu.

Ne hazindir ki yurdumuzun bölünmez bir parçası olduğu halde bu gün aydınlarımızın çoğu tarafından dahi tanınmamakta ve hattâ zaman zaman geriliğin, yoksulluğun, cahilliğin sembolü olarak ya tümü ile doğu, ya da Çemizgezek, Hakkâri ve başka yerleri gösterilmek suretiyle kendi öz yurdumuza iftira edilmektedir. İşte biz bu yazıyla bu iftira ve töhmetlendirmenin yersizliğini ispatlayacak bir örnek vereceğiz. Bu örnek, doğu bölgemizin en uzak köşesinde unutulmuş, ve halen de hatırlamamakta ısrar edilen, Elâzığ'a bağlı Ağın ilçesini tanıtmaya çalışacağım. Bunun için de önce Ağın'ı coğrafi durumu ile takdim etmeği uygun buldum.

Elâzığ'ın kuzeybatısında Tunceli sınırında bulunan Ağın 1954 yılında ilçe olmuştur. O zamana kadar bucak idi. 19 köyü vardır. Yüzölçümü 207 Kilometre kare, nüfusu 7650 dir.

İlçe merkezi olan Ağın kasabasının denizden yüksekliği 955-1005, Elâzığ'a uzaklığı 76 kilometredir. Nüfusu, son sayıma göre 1955, nüfus yoğunluğu 37 dir. Yedi mahalle ve 400 evden kuruludur.

Ağın kültür hayatı konusunu ele alırken karşımıza çıkan en acı gerçek, bu konuyu 'uzaktan yakından' aydınlatacak hiçbir yazılı eserin bulunmamasıdır. Bu sebeple Ağın

hakkında bütün bilginiz yaşılarımızdan edindiklerimizle birlikte yaşamızın müsaadesi nisbetinde kendi görgülerimize dayanmaktadır. Hal böyle iken anayurtlarını tanımak için büyük istek gösteren aydın gençlerimize hiç olmazsa bildiğimiz, duyduğumuz kadarını nakletmeyi bir borç olarak üzerime aldım. Bu gençlerin çok büyük güçlüklerle katlanarak çıkardıkları şu dergiyi, bunun için en büyük fırsat bildim. Bu sebeple yazıda görülecek eksikliklerden dolayı bağışlamamı dilerken Ağın hakkında benim işitememiş veya görmemiş olduğum hususları yine bu dergi aracılığı ile düzeltmelerini sayın okurlarımızdan rica ederim.

Kültür hayatı derken ilk akla gelen öğrenim olduğundan biz de önce Ağın kültür hayatının okuma — yazma (eğitim ve öğretim) bölümünü inceliyelim.

Ağın Bölgesi, nüfusunun son istatistiklere göre yüzde doksan sekizi okur yazar olmakla yurdumuzda bir rekor teşkil etmektedir. Oysaki Ağınlılar yalnız okur yazar olmakla kalmamış Ağın'daki öğrenimlerinin üzerine İstanbul, Amasya, Elâzığ gibi illerde de gereken öğrenimi gördükten sonra Yanya (Arnavutluk) dan Van'a, Üsküp (Yugoslavya) dan Yemen'e kadar İdareci, Kadı (Hâkim), Öğretmen, Polis, Postacı, ve daha başka bir çok Devlet hizmetinde görev almışlardır.

Yukarda geçen (Ağın'daki öğrenimlerinin üzerine) sözü, haklı olarak Ağın gibi doğunun uzak bir bucağında ne öğrenim olabilir diye bir soru akla getirebilir. Halbuki Ağın da XIX. yüzyılın sonlarında bir medrese (ilk okulun üstünde din öğretimi yapan bir öğ-

retim kurulu), Bir Rüstiye (Ortaokul karşılığı), iki demahalle mektebi denen ilkokul vardı. B uokulların hemen hepsi Ağın'lı aydınların himmet ve gayretleri ile meydana gelmişti. Bunlardan ilkokullar, önceleri mahalle mektebi karakterinde, ücreti halk tarafından ödenerek Ağınlı Hocalar (Öğretmenler) tarafından yönetilirdi. Rüstiye ise İlkokulların üstün başarısını gören kültürsever bir Valinin gösterdiği ilgi üzerine açılmıştır. Ağın medresesinin, büyük merkezlere kilometrelerce uzaklıkta bulunan bir bucakta nasıl açıldığını (Ağın'ın büyükleri) başlığı altında yayınlıyacağımız yazılarımızda siz okuyucularımıza sunacağız.

Sırası gelmişken belirtmeliyim ki bu sonucun kazanılmasında yukarda da söylediğim gibi — Ağın aydınlarının uyanık bir davranışla halk üzerinde bıraktıkları yapıcı etkilerin çok büyük rolü vardır. Bu aydınların öncülerinden Ağın'da Büyük Hoca unvanı ile anılan ve Müderris Hüseyin Hüsnü Efendinin babası Hüseyin Efendi'yi, Ağın Medresesinin kurucu Müderris Hüseyin Hüsnü Efendi'yi, Öğretmen Abdullah Lütfü Efendi'yi takdir ve şükranlarımızla anmak en başta gelen vicdan ve memleket borcumuzdur. Ancak bu öncülere eleman yetiştirmek suretiyle değerli hizmetleri dokunan ve fakat bu gün gün unutulmak üzere olunan değerlerimizin adları üzerindeki bu kalın unutkanlık tozlarını silkererek açığa çıkarmayı da aynı borcun tamamlayıcısı sayarım İlköğretime küçük bir geçim ücreti karşılığı hizmetleri dokunanlardan hemen bütün ömrünü bu hizmete vermiş olan (Molla Gakko)

İakabiyle Ağında ve Arapkir'de yıllar boyu binlerce öğrenci yetiştiren Mehmet Efendi Onu izliyen Tataragaşı gillerden Ali Efendi, Mehmet Efendinin oğlu Yusuf Razi Efendi'ki son yıllarını Ağın Rüstiyesi Muallimliği ve İdareciliği ile geçirmiştir, Ekrekli Hoca Mustafa Efendi, tarih sırası ile Kabzimal Hoca Mehmet Eferdinin oğlu Rüştü (Özer) Efendi, Cerit gillerden İbrahim Efendiler Ağın'ın ilköğretim seferberliğinin çok emekdar, fedakâr ve vefakâr yöneticileridirler. Bunların yaşlısı ve öğretmeni olan (Molla Gakko) mehmet Efendi daha XIX. yüzyıl sonlarında kızları okutma öncülüğü ile anılmağa değer. Çünkü O, 1866 doğumlu kızı Fatmaya 6 — 7 yaşlarında iken okuma yazmayı öğretmiş, daha da ileri giderek (Tuhfe Vehbi) adlı kitapla farsçaya başlangıç, (Sebhai sıbyan) adlı kitapla da Arapçaya başlangıç derslerini bile okutmuştu. O'nun bu ileri davranışı en kabiliyetli öğrencisi — yukarıda Öncüler arasında saydığımız — Abdullah Lütfü Efendi'yi etkilemiş. O da kızlarını okutmuş, bu örnek kendi zamanlarında sınırlı da olsa bir bölgeye yayılmıştı. Bu kızları okutma gayreti durmadan, duraklamadan, aralıksız devam ettirilmiş, ilk zamanların iki erkek ilkokuluna sonraları açılan kız okulları da katılmışlardır. Bu kutsal kervana katılan Bayan Öğretmenler :Öğretmen Abdullah Lütfü Efendi'nin kızları Fatma (Soylu) Seniha, öğretmen Rüştü (Özer) Efendinin eşi Fatma (Baytaş), Hanımlardır.

İşte Ağın'da kadınlı erkekli girilen bu, bilgisizlikle, gerilikle savaş gayreti aynı hız ve tempo ile tâ cumhuriyet devrine kadar süregelmiştir.

Bu arada, İmparatorluk devrinde Elâzığ'da açılan Muallim Mektebinde (Öğretmen

okulu) Müdürlük yapan Ağın'lı Ömer Lütfü Bey de kendisine düşen himmet ve hizmeti esirgemiyerek, mevcut ilköğretim kervanını daha da genişletmiş ve zenginleştirmiştir. Ağın Rüstiyesinden mezun olan gençler, Ömer Lütfü Beyin teşviki ve gösterdiği ilgi ile Elâzığ Öğretmen Okuluna girmişler; 1913 — 1914 yılında Öğretmen olan gençlerin açtığı çığır zamanla genişlemiş bu günkü Ağın'lı Öğretmenler kadrosunu meydana getirmiştir. Nitekim bu gün İlkokullarda, Orta okullarda ve Liselerde çalışan Ağın'lı Öğretmenler kadrosu, bizim tesbit edebildiğimize göre 300 sayısının üstündedir. Her rütbeden Subay, Çeşitli işlerde çalışan Hukukçu ve Siyasal Bilgiler Fakültesi mezunu, Teknik Üniversite, Ziraat Fakültesi, Tıp Fakültesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi ve Teknik Okullar mezunları bu sayının içinde değildir.

Ağın'da bu övünülecek sonucun alınmasında çeşitli faktörlerin etkisi vardır. Bunları da belirterek yazımı tamamlamak istiyorum. Bu faktörleri şu üç gurup içinde toplayabiliriz :

1 — Ekonomi : Ağın toprakları, nüfus yoğunluğuna göre yetersizdi. Hele aile bölümleri ile toprak da gün geçtikçe daha küçük parçalara ayrılarak geçimi sağlamaz hale geliyordu. Bu suretle topraktan kazanma imkânını kaybeden genç aile başkanları kazancını dışardan sağlamak için gurbete çıkıyor, çoğunlukla İstanbul, İzmir gibi büyük şehirlere gidiyorlardı. Burarlarda iş bulmanın ise mutlaka okur yazar olmağa ihtiyaç göstermesi aynı zamanda büyük şehirlerde görüş ve düşüncesinin daha da genişlemesi, çocuklarını, her neye mal olursa olsun okutmak azim ve kararını verdiriyordu.

2 — Askerlik : Medreseye talebe (Öğrenci) yazılanlar askerlik görevlerini yapmaya zorlanmazlardı. Medreseye girebilmek için ise en azından ilkokul mezunu derecesinde okuma yazma bilmek gerekirdi. Bu da özellikle erkekleri okumaya sevk ve teşvik etmekteydi.

3 — Din : Bir müslüman olarak Tanrısına ibadet edebilmek için Onun kitabı olan Kur'anı kerimi okuması halının gözünde bir din borcu olarak görülmekteydi. Ulu Peygamber Hz. Muhammed (İlim Çin'de bile olsa isteyin) (İlim kadın olsun erkek olsun bütün müslümanlar üzerine farzdır) demişti. Bu sebeplerle bir ibadet olarak da okuma şarttı. Halk arasında, bizim küçüklüğümüzde, okuma yazmaya ve bunun biricik aracı olan kâğıda kutsal bir saygı vardı ki, kâğıdı yerlere atmak, onu kötü işlerde kullanmak günah sayılırdı. Gerçi bu, Kur'an okumakla başlıyordu ama bir kere başladıktan sonra genel olarak okuma, yazmayı, hesabı (aritmetik) öğrenmek artık bir hazır iş oluyordu.

Asıl üzerinde durulması gereken husus, okuma yazmayı zaruri kılan bu nedenleri, halkın anlayışına uydurup ona etmektir ki işte yukarıda minnet ve şükranlarımızla adlarını andığımız aydınlarımız bu hizmeti gereği gibi yapmışlar, bize övünülecek bir miras bırakmışlardır.

Bu gün artık tarihe mal olmuş büyüklerimizin ellerine geçen bütün imkânları kullanarak halkın aydınlaması uğruna gösterdikleri çabayı, şu bir iki sütun içinde özetlenecek kadar kısaltarak yazdığım yazıda dilimin döndüğü kadar anlatmak istedim. Bu büyük hizmet ve gayretlerin bu günkü Ağın gençliğine örnek olmasını candan dilerim.

OKUL BAŞARISIZLIKLARI

Doç. Dr. Coşkun ŞARMAN

Okulda başarı gösteremiyen, diğer arkadaşlarına ayak uyduramayan çocukları derhal (Tembel) olarak damgalamaktayız. Acaba tembellik psikopatolojik anlamda nedir? Öncelikle şunu ifade edelim ki ruh hekimliği yönünden biz tembelliği bir hastalık olarak ele almamaktayız. Tembellik çeşitli psikolojik ve fizyolojik üzüntülerin bir görüntüsü olup, yanlış ve kusurlu bir çocuk davranışdır. Yalan söyleme, çalmak gibi, tembellikte her şeyden önce bir dış belirtidir; muhakkak ki bunun da altında psikolojik bir neden komplekse bağlı bir sebep yatmaktadır.

Bizim bu yazımızda ele alıp inceliyeceğimiz başarısız çocuklar her hangi bir zekâ geriliği gösteren veya ruh hastası olanlar değildir. Hakikatte bu gibi çocukları okulda başarısız kılan sebep bizatihi kendi durumlarıdır. Şüphesiz ki muhtelif derecede zekâ geriliği gösteren ve mental kâabiliyetleri düşük olanlardan bir randıman ve okul sıralarında başarı beklenemez. Keza nevroitik ve deprime bir çocuk da tabiatıyla muvaffakiyet gösterimyecektir. Zekânın, çocuğun okul başarısı üzerinde önemli bir unsur olduğu muhakkaktır. Ancak zeki bir çocuğun mutlaka çalışkan bir çocuk olduğunu söyleyemeyiz. Bilâkis zekiliğine rağmen pek çok okulda başarısız çocuklar vardır ve bunlar bir süre zekâlarıyla tembelliklerini telafi edebilirler; lâkin bu uzun süre onları başarılarının devamını sağlayamaz.

Çocuğun okul başarısına müessir önemli bir problem, çocuğun hangi yaşta okula verilmesi hususudur. Burada çocuğun — okul olgunluğu — dediğimiz yani okuyabilecek ve okula devam edebilecek yaşa gelme halini göz önüne almalıdır. Bu, bedensel — zekâ — sosyal olmak üzere üç cephelidir. Gerek ebeveynin ve gerekse okul idarecilerinin bunun hakkında yeterli bilgi sahibi olmaları lâzımdır. Zira bu devreden evvel veya sonra çocuğun okula başlatılmasının muhtelif mahzurları vardır. Bir çok aileler bâzen çocuklarını biran evvel okula göndermiş olmak zevkini tatmak, bâzen de çocuğu başlarından savmak için okula yazdırmak isterler. Bu gayet hatalı bir davranıştır. Çünkü müşahadeler bu gibi çocukların kısa zamanda ruhi yönden aşağılık duygularına kapıldıklarını ve zekâca inkişafa biraz gerilik gösterdiklerini ortaya çıkarmıştır.

Bir diğer husus da önemlidir. Günlük hayatımızda her gün gördüğümüz üzere bâzı çocuklar okula başlamadan önce okuma ve yazmayı etrafın hayret ve takdirini toplayacak derecede

öğrenebilmektedirler. Bu gibi çocuklara (Üstün zekâlı) ve (Çalışkan) etiketi hemencecik vurulur. Bunlar için yapılan metihler onları farkında olmaksızın tembelliğe sürükleyen hatalı davranışlardır. Burada aslında üstün zekâdan ziyade zekânın erken ermesi mevzû bahisdir. Bu çocuklarda çevresel bir takım tesirler ve aşırı alâkalanmalar ile zekâ erken uyanır ve inkişafını ekren tamamlar. Yeri gelmişken noktayı önemle belirtmekte fayda vardır : Çocuğun normal olarak okula başlamak için olgunluğu yedi yaşında başlar. Bu yaştan önce çocukları okula vermek hatalıdır; ancak hazırlık sınıflarına verilebilirler.

Çocuktaki okul başarısızlıklarının ve kendisinden beklenilenden daha düşük randıman alınmasının nedenleri olduğunu anne ve baba veya onu eğiten öğretmenler olarak bilinmesi gerekir. Çok defa farkında olunmayarak yapılan pedagojik hatalar buna sebep teşkil etmektedir. Şu halde yapacağımız en doğru hareket çocuk karşısında kendi hatalarımızı düzeltmek olmalıdır. Çocukları okulda başarısız kılan sebepleri kısaca şöyle sıralıyabiliriz: 1 — Uzvi rahatsızlıklar. Eğer bir çocuk derslerinde başarısız ise ilk plânda her hangi bir uzvi rahatsızlığının olup olmadığı araştırılmalıdır. Tam sıhatli ve iyi bir genel duruma sahip olmayan çocukta buna sahip olanlara göre başarı beklenilmemelidir. Gözlerine ve kulaklarına ait çeşitli kusurları olan bir çocuk bu handikaplardan dolayı derslerini iyi takip edemeyeceği için başarı eğrisi muhakkak ki düşük olacaktır. Boğaz ve burunla ilgili rahatsızlıklar da çocuğun dikkatini ve çalışma hevesini köreltebilmektedir. İç ifraz bezlerinin çalışmalarındaki bozuklukların da okul başarısızlıklarında yeri vardır. 2 — Psikolojik faktörler. Çocuğun ruhi düzenine tesir eden çeşitli psikolojik durumlar onun başarısızlığında belki de en mühim yeri işgal etmektedir. Çocuğun hissi dünyası ne kadar mesut imkânlar içinde olursa, okuldaki başarısı da çoklukla ona paralel olarak artar. Bilhassa kötü mukaveseler yapmak suretiyle çocuklarda daha ilk okul sıralarında yaratılacak aşağılık duyguları ileride telâfisi mümkün olmayan durumların ortaya çıkmasına yatak teşkil edebilir. Psikolojik nedenler içinde özellikle ailevi faktörler önemlidir. Çeşitli ev içi problemlerinin, geçimsizliklerin okul başarısızlıklarında önemi vardır. Çocuğa hazırladığımız ev samimi bir muhit midir? Onun her gün beraber bulunduğu evindekiler birbirlerini seven ve sayan insanlar mıdır?

Kendisine tercih edilen ve mukayese yapılan kardeşler var mıdır? Çocuğa karşı anne — Baba olarak gereken sevgi, şefkat ve himayemiz eksik midir? Yoksa aşırı mıdır? Bütün bu ve buna benzer ailevi problemler çocuğun psikolojik durumuna etki ederek bu yönden başarısızlığına zemin hazırlayabilir. 3 — Eğitim sistemi; okul idaresinin rolü ve öğretmen psikolojisi. Anlayışsız bir okul idaresi ve bunun tatbik edeceği hatalı bir eğitim sistemi de çocukların başarısına tesir edebilir. Her şeyden önce bir okul idaresinin iyi bir program anlayışı olmasıdır. Bu anlayışta pedagojinin, ruh sağlığının, çocuk ve öğrenme psikolojisinin üzerinde kurulmalıdır. Uygulanacak iyi bir disiplin öğrencilere iyi çalışma imkânları verdiği kadar okulunda onların kabiliyet ve başarılarını gösterebileceği bir ocak haline gelmesini sağlar. Ancak aşırı disiplinin de zararlı sonuçlar verebileceğini belirtmek her halde yerinde olacaktır. Çocuk denilen varlığın içine girebilmek ve onları anlıyabilmek hemen san'atların en zorudur. Çocuklar için en ciddi tehlike çocuk ruhundan anlamayan ebeveynler kadar onları eğiten anlayışsız ve psikolog olmayan öğretmenlerdir. Öğretmenlik mesleği çocuğa sadece kuru bir şekilde okuma ve yazmayı öğretmek değildir. Çocuğun ruhunu çocuğun çeşitli sorunları ve sosyal detlerini bilmeyen öğretmenlerle bu gelişmeye ve problemlere göre kendini ayarlamıyan eğitim sistemi çocukların okul başarısızlıklarından sorumludur. 4 — Arkadaşların rolü. Bunun da başarı veya başarısızlıktaki payı büyüktür. Bazen arkadaş grubu öyle bir çevre meydana getirir ki bunun kötü tesirlerinden çocuğu kurtarmak çok zordur. Buna mukabil iyi bir arkadaş grubu içine düşecek çocuktan da onların iyi taraflarını benimsemek suretiyle müsbet sonuçlar beklemek mümkündür.

Görülüyor ki çocuğun okul başarısızlığının bir çok nedenleri bulunmaktadır. Bu bakımdan okul başarısızları bir taraftan tıbbi ve psikolojik, bir taraftan da pedagojik ve sosyal bir sorundur. Konu çok cepheli olarak ele alınmalı, başarının sağlanmasında bu gibi hususların düzeltilmesine el birliği ile çalışılmalıdır.

G Ü Z E L S Ö Z L E R

★ Bilgi sahibi olunuz, mal sahibi malını korumak zorundadır. Bilgi ise sahibini korur.

— Hazreti ALİ —

★ Bir insanda kibir, hırs, ve şehvet söz söylerken soğan gibi kokar.

— MEVLÂNÂ —

KOŞMA

Tellim tellim uzaklardan görünür,
Fidan boyun, siyah saçın yâr senin,
İsyân olur ardınsıra yürünür
Öpülesi dudakların var senin.

★

Gel! desende dizlerimin hali yok,
Vatanım var, durağım var, yolu yok.
Hasta mısın? yüzün neden alı yok,
Bilemedim, gönlünde mi, çor senin?

★

Dalım yoktur, el dalına konarım,
Ağlar, ağlar, gözyaşım la yunarım,
Yıllar var ki tütüm tütüm yanarım
Elinde mi, dilinde mi? kor senin,

Mehmet ERGÖNÜL

Ağın'dan Nükteler

RESİM OLAN EVE MELEK GİRMEZ

Ağın'ın yetiştirdiği bir çok nüktedan kişiler vardır. Bunlardan en çok söyleneni ve ilk akla geleni İBİK DAYI'dır. Aramızdan ayrılalı çok oldu, fakat O nun o kekeme dili ile yaptığı nükteler bütün canlılığı ile hâlâ yaşamaktadır.

Vaktiyle Elâzığ Muallim Mektebinde öğretmenlik yapan ressam Cemal Tollu, aynı okulda öğretmen olan arkadaşı merhum Halim Özkul tarafından Ağın'a davet edilir. Ağın'da geçirdiği süre içerisinde ilgi çekici bulduğu bazı kimse-lerin portrelerini yapar. Bu arada Halim Hoca-nın büyük amcası Hacı İsmail Efendinin de sarıklı ve kaftanlı bir resmini yapmak ister. Halim hoca bu teklifi Hacı İsmail efendiye iletir. Bu teklif karşısında,

— Ben resim falan yaptırmam, resim olan eve melek girmez yavrum.

Diyen Hacı İsmail Efendiye, orada bulunan yeğeni İBİK DAYI hemen atılarak,

— Öyleyse hacı amca, yarından tezi yok odamın dört tarafını resimle donatacağım. Azrail'de Melek değil mi? o gelmesinde ötekilerin sittin sene bana lüzumu yok der.

(V. Özkul)

Ö Z L E M

Adnan BİNYAZAR

Ezgilerde kaldı yaşantımız; gün boyu uzaklaşan ezgilerde.. Nerde kaldı mutluluğumuzu yapan ala kargalar? Nerde şimdi «goç... goç» eden pınar? Nerde gençlerin «brey diye coştığı bahçeler? Nerde kavaklıktaki kavgalar? Nerde gidik otardığımız yazılar? Nerde o baharlar, nevrular, nerizler? Nerde «İlgıt ılgıt esen seher yelleri?»

Seher yelleri seherce eserler, gençken eserler. Her yıl her zaman aynı eser mi? Bir zamanlar içimizi ürperten seher yelleri şimdi hoş gelirmi? Her şey yaşam (hayat) gibi çağ çağ, gün gün büyür. Her şey çağında güzeldir. Şimdi içli özelemler duyuyorum ala kargalara, «ılgıt ılgıt esen seher yellerine» Özlemliyim yavrum diyen dile özelemliyim «ana köle» diyen sese. Özlemliyim özgürlüğü tattıran ezgilere, Ana kokar buram buram Hoşirıklar, Yazılar, Üçtutular.. Tüm acılarımız, sevinçlerimiz ezgilerde kaldı.

«Lollar» kaç kez gırnataının sesini yuttu? Kaç kez, «Atlar eğlendi geldi kapıya»? Kaç kez «seskaneler» indirildi, bindirildi? Kaç kez, pınarlar, gelin taslarını doldurdu? İnsanlar yine de dopdolu taslara inanmadılar; Andiri'den Pağnik'e dek ezgilerini sürdürdüler : «Doldur pınar, doldur anam, ben gider oldum; anamı, babamı terkeder oldum.» Kaç pınar dolusu gözyaşı akıttı ince belli gelinler bu ezgileri içlerinden geçirirlerken? Kaç kez Uzungil'e «dügüncü gittik kaç kez Aluşağı'nın buz gibi suyunu içtik?»

Derelerde nice günler ceviz taşıdık. Kaçınıcı taş, attığımız cevizden döndü de alnımıza değdi? Kaçınıcı ceviz dişimizi kırdı? Duru suya ilk kezinde üç tel kara saçımız düştü. Dupduru su, üç tel kara saçımızı geçmiş günlerimiz gibi aldı gitti.

Şimdi yıllar yılları kovalıyor. Özlemimiz gittikçe büyümekte. Yaşamamıza katılmış binlerce olayın anısı (hâtırası) gün be gün diriliyor. Her olayda yaşamımızı sürdüren bir güç vardır. Kişiler, bu güçlerini diri tuttukça uygarlıkla ilgilerini sürdürür. Uygarlığı, kişinin yarattıklarına inanmasında aramalıdır. Uygar ulusların, bir zamanlar, her biri birer anı (hâtıra) olan tarihlerine duydukları saygının nedenini çözmek gerekir. Geçmiş olayları biraz da şiirsel görünümleri ile değerlendirmek, geçmişe olan özlemimizi anlatır. Toplumu meydana getiren en küçük varlık birey (fert) dir. Nasıl olursa olsun o toplulukla, bir bireyin kültürel etkilerini görebiliriz. Bir toplumun bireylerine gösterdiği saygı, o toplumun sağlamlığını belirtir. Atatürk'ün çağdaş uygarlık düzeyinin üstüne çıkmasını istediği toplum bireyinin değerini bilen toplumdur. Toplamlar, birey üze rindeki etkenliklerini (otoritelerini) korku ve dehşetle sağlıyorlarsa, yaşadıkları topraklara durgunluğun (statik) tohumlarını atıyor demektir. Oysa ki, toplamlar etkenlikliklerini, saygı ve sevgi ilkelere dayanan birey haklarında aramalıdır Kasabamızda

her birey hürdür. Zora dayanan anlamsız bir otoritenin izine bile raslanmaz. Baba, çocuk haklarına; çocuk, baba haklarına saygı duyar. Bu saygı anlayışına, eski Göktürkler de gördüğümüz gibi, kadın erkek arasında da raslanır. Kadın da, evi ile ilgili bir konuda kocası kadar yetki sahibidir. Öz olarak, herkes toplumda, alması gereken yerini bulur. Herkes yerini bulduğu gibi yetkilerini de çok iyi bilir. Bu durum, Batıda S o c r a t e s, Doğuda da Mevlâna tarafından ortaya atılan, insanın özünü bulmaya yönelik bir ilkeye götürür bizi : Kendini tanı! Yeryüzünde erdem (fazilet) ölçüsü, kişinin kendi kendini tanımasıdır. İnsanın değerini kavramış toplumlarda, eski ile yeni arasında bir köprü kurarak uygarlığın anlamı ortaya çıkarılır. Uygar topluluklar, çağdaş düzeye (seviyeye) ayak uydurarak yaşamalarını (hayatlarını) sürdürürler. Bu topluluklar gün geçtikçe, eskiye özlem duyarlar. Devirlerle insanlar arasında büyük bir ilgi vardır. Devirlerin nasıl altın çağları varsa, yaşların da altın çağları vardır. Her çağ gibi, bir önceki yaş da insanın yapısına bir şeyler katar. İnsanda erdem ölçüsü, çağları ve yaşları ile olan ilgilerine göre değerlendirilir.

Geçmiş günlerle ilgili anılarımızı yaşamımızın anlamını belirttiği için andım. Varlığımız, geçirdiğimiz günlerin bir sonucudur.

KALKINMA ve EĞİTİM

Yazan : Nuri ONAT

Her savaş, yeni dünya görüşlerine, yeni düşün akımlarına gebedir. Toplumsal olaylarla ilgilenenlerin işkilleri yoktur bunda. Savaşın bu etkinliği, yayılma alanının genişliği, süresinin uzunluğu ile daha da kapsamlı olmaktadır. Bu nedenledir ki, uluslar, savaşa katılmasalar da, çok geçmeden onun etkisi alanına girmektedirler. Özellikle, amaçta ideolojik, ekonomik etmenler varsa...

Savaş sırasında, ulusal güçlerin tümünün yenme amacına yöneltilmesi, etkilerin duruca anlaşılmasını engellemektedir. Bundan ötürü, toplumlar, savaşın içinde değil de, daha çok sonunda etki alanına girmektedirler. Bu kaçınılmaz sonuç, yukarıda belirtildiği gibi, savaşın dışında kalanlar için de söz konusudur. Onlar da, saldırıya uğrama olasılığı karşısında, olayların itiş ile savunma çabalarına sarılmaktadırlar. Böylece, savaş, etkileri yönünden dünya çapında nitelik kazanmaktadır.

Toplum yaşantısını etkileme bakımından en ilginç savaş kesin olarak diyebiliriz ki, II. Dünya Savaşı'dır. Bu savaş, yalnız yayılma alanının genişliği ile önemli değildir. Getirdiği yenilikler, su yüzüne çıkardığı sorunlar, bu sorunlar için sunduğu çözüm yolları ile de, gerçekten ilgi çekicidir.

II. Dünya savaşı'nın getirdiği sorunlar, nicelik bakımından şaşırtıcı olduğu gibi, nitelik yönünden de özgündür. Bu nedenledir ki, büyük çabayı, sürekli denetlemeyi, olumlu uyumları gerektirmektedirler. Bu kadar önemli işlerin üstesinden gelmenin,, yoğun eğitim çalışmaları ile sağlanabileceği besbel-

lidir. Eğitimin kalkınma ile olan ilgisi de buradan gelmektedir.

Savaş sonrasında ortaya çıkan sorunlardan söz ederken, özet olarak, toplumsal örgütlenmeleri, ekonomik toparlanmaları, kültür alış-verişlerini anlatmak istiyoruz. Bu konuların hepsi de, tutucu olmayan, devrimci ve evrimci atılımları gerektiren köklü sorunlardır. Bu bakımdan, Bu sorunlar, ancak demokratik bir oluşum ortamında çözülebilirler.

Eğitim, hangi konu ile ilgili olursa olsun, bireyin bilgi edinmesini, beceri kazanmasını, sonuç olarak da davranış geliştirmesini amaç edinir. Bireyin, bilgi, beceri evrelerinden geçmeden davranış geliştirmesi düşünülemez. Bu kural, örgün eğitimde olduğu gibi, yaygın eğitim de geçerlidir. Örgün eğitimde, devlet, çeşitli eğitim kurumları aracılığı ile görevini yapmaya çalışır. Ne var ki, durum değişmektedir. Yaygın eğitim etkinliğinden Bu eğitim çalışmasında, Devlet ile birlikte özel kurumların, derneklerin, örgütlerin bireylerin de katkıda bulunmaları zorluğu vardır. Bunun içinde her sorumlu luk yüklenen kurumun, derneğin örtütün üyelerinin yetkili duruma gelmeleri gerekmektedir. Yetkili duruma gelme ise, ilgililerin kendi kendilerini yetiştirme çabaları ile sağlanabilir. Bu yargının açık anlamı, çok okumak,, inceleme ve gözlem yapmak, araştırmada bulunmaktır. Kısacası, sorunları bilimsel verilerin ışığı altında ele almaktır.

Rahmetli Peyami Safa, bir yazısında, «Günde bir gazete, haftada bir dergi, ayda

bir kitap okumayan bu asrın adamı değildir.» demişti. Biz, bugün için bu ölçüyü de yeterli görmüyoruz. Çünkü Peyami Safa, o sözünü, 1938'lerde söylemişti. O zamanlar, ekonomik sıkıntılar azdı, saldırı-ganlık olasılıkları belirgin değildi. Daha çok süregelen yaşantı düzenimizin sürdürülmesini istiyorduk o dönemde.

Bugünün dünyası, hiç bir yanı ile 1938'lerin dünyasına benzememektedir. Değer yargıları değişiyor, kültürler salırtıya uğruyor, toplumlarda bölünmeler birleşmeler birbirini izliyor bu dönemde. Bu oluşlar, dayanabilenin kalkınabileceğini, bağımsızlığını koruyabileceğini gösteriyor bütün ayrıntılarıyla. Kısacası, kalkınma çabasına bağlı olduğu görülmüyor var olmanın koşulu.

Kalkınma konusundaki istemleri iki karşıt görüşte toplayabiliriz : Erkin görüş, köktenci görüş.

Her iki görüşün temelindeki istek, «İvedi gelişme» olanağı kazanmaktır. Her ikisi de, toplumu, olduğu yerde tutma yerine, daha ileri bir düzeye ulaştırma isterler. Bu bakımdan, iki görüşün de, yerine göre geçerli olabileceğini düşünebiliriz. Ancak, her iki görüşün de bütün toplumlar için uygun olacağını sanmak doğru değildir. Böyle bir saplantı, büyük yanlışlıklara götürür bizi. Bu nedenle, en uygun yol, toplum yapısının gerektirdiği görüşü seçmektir.

Birinci görüşün savunucuları, her türlü girişimde, «yön verme» yi, «karışma» yı ya büsbütün kaldırma, ya da enaz'a indirme eğilimindedirler. Daha açık bir deyişle, bu savunucular, gelişim sürecinin düz bir çizgi üzerinde, kopmadan yol almasından yana-

dırlar. Onlar, bir bakıma haklıdır bu görüşlerinde. Çünkü, böyle düşünenler, çoğunlukla toplumsal sorunlarını çözmüş, okur- yazar oranlarını % 100'e yaklaştırmış, oturmuş ülkelerin temsilcileridirler. Bu nedenle, onların salık vermelerini, gene onlar adına yadrigamamak gerekir.

İkinci görüşün savunucuları, geri kalmışlığın, az gelişmişliğin acısını çekenlerdir. Bunlar, gelişme sürecinin daha yoğun, daha kapsamlı olmasını isterler. Üstelik, gelişme sürecinin sıçramalı olmasından yanadırlar. Gerekçe olarak da, bilinen şeylerin yenilenmesinin bir yarar sağlama-yacağını ileri sürerler. Bunun için de, ulusal gizilin eksiksiz değerlendirilmesini, toptan etkinleştirilmesini, çok ilerici atılım ilkelerine dayandırılmasını salık verirler.

İkinci görüşte,, geniş ölçüde «yön verme», «karışma» bulunduğu apaçıktır. Yalnız, hemen eklemeliyiz ki, isteklerin hiç bir zaman demokratik kuralları aşmamasında türlü yararlar vardır. Özellikle, kişiliğe saygı, özgürlüğün zede-lenmemesi çok önemlidir bu görüşte. Çünkü, demokrosi, bireye, kendi yetenekleri oranında gelişme olanağı kazandıran bir rejimdir. Öyle ise, bir kimseyi, yetenekleri ile bağdaşmayan bir konuda sıkıştırmak, demokratik görüşle çelişmeye düşmek olur. Bu gibi tutumlar, toptancı rejimleri için geçerli olabilir kibu da konumuzun dışında kalmaktadır.

«Yön verme» ve «karışma» konularında son söz, bilimsel verilerin olmalıdır. Bireylerin ve kümelerin kanıları, istekleri, önerileri, bilimselliğin süzgecinden geçirildikten sonra uygulama alanına sokulmalıdır. Bu yargının dayanağı şudur : Biz, demokrasinin bütün kurumlarını kurmuş, bütün koşullarını yerine getirmiş bir toplum değiliz. Bu bakımdan, hem bütün gücümüzü kalkınma atılımlarına yönelteceğiz, hem de, yeni'nin, doğru'nun, güzel'in hangisi olduğunu seçme zorunda kalacağız. Sonuç olarak da, bu konularda örnekler vereceğiz, önderlik edeceğiz topluma. Öyle ise, özlemi çekilen aşamaya nasıl ulaşacağız? Elbette ki yoğun bir demokratik yurttaş eğitimi yolu ile. Bu çabalar, yalnız demokratik yaşantımızı geliştirmenin değil, kalkınma özlemimizi gidermenin de itici gücü olacaktır.

İkinci görüşün, geri kalmış, ya da az gelişmiş toplumlar için uygun düşeceğini ileri sürmenin sıkıncalı olmadığı kanısındayız. Biz, yurdumuzun jeo-politik durumu, ulusumuzun çözüm bekleyen temelli ve çok sayıdaki sorunları bakımından, bu görüşü savunanlardan yanayız. İstemimizin gerekçesinde, ulusçuluğumuzun temel ögesi olan kültür değerlerimizin korunması, özgür niteliklere kavuşturulması da vardır. Kalkınma kadar, ondan da çok önemli görüyoruz bu konuyu. Çünkü, kültür kaynaklarının özünden kopan toplumlar, er—geç yozlaşırlar. Böyle bir durum da, bütün kalkınma çabalarını desteksiz bırakır. Gerçekte eğitim,

HASRET.

Yıldız yıldız uzaksın benden
Oysa ki sana
Su gibi
Hava gibi muhtacım
Sensizliğin içinde
Öyle büyük ki acım
Kelimeler anlatamaz.

A. KARAKAŞ

ulusal kültür teknesinde mayalanır; bilimin ve tekniğin ısısında oluşur, değer ve gerçeklik vargıları biçiminde sonuçlanır. Bu bakımdan, ulusal kültürün dışında bir eğitim düşünülemez.

Benimsediğimiz görüşün geniş ölçüde örgütlenmeyi, planlamayı, aralıksız izlemeyi gerektireceği apaçıktır. Hemen belirtelim ki, bu evreleri sağlama bağlamak pek de kolay değildir. Bunları, ulusal gerçeklerle ve çıkarlarla bağdaştırmak, geçerli durumda tutmak, ancak bilimsel verilere bağlı kalmakla sağlanabilir. Bu evrelerin sarsıntısız geçirilmesi ise, çok yoğun bir yaygın ile güven altına alınabilir.

Kalkınma çabalarında eğitim etkinliğinden yararlanma insan gücünü, zamanı en verimli alanlarda değerlendirmek demektir. Bu nedenle, en önemsiz gibi görünen bir girişimde bile, eğitimin buyruğuna girmek çıkar yoldur.

Gelecek yazımızda, kalkınma ile ilgili bir eğitim çalışmasında izlenmesi gereken yolları inceleyeceğiz.

RAMAZAN SARI

GÜNDÜZDEN GECEYE

Köy...

Ortabelden geçmek lâzımdır köye varmak için. Tanıdıkların arazisi belden itibaren başlar. Sivrigaş, Dolamanlı, Küçükmezarlık... Köy.

Tarlalar...

Tarlaya güneş doğmadan gitmelidir. O günkü yapılacak işin ağırlığı atlarla paylaşılır. Sabahın soğuğu hafif üşütür insanı. O sabahları sırtını köye döner işe giderken. Köyden ne kadar uzaklaşmıştır bilmez Amatların kuyuya vardığı zaman yolu yarılacaktır. Sivrigaşın arkasından tarla gözüktür

Toprak kokusu...

Leylekler gezinir pulluğun arkasından. Toprak altüst edilir. Solucanlar, kurtlar çıkar yüze. Leylekler arasına başlarını havaya kaldırarak insan gibi yürürler.

Ahmet...

Onsekiz yaşlarında Ahmet. «Bir evlek yerim kaldı diyor.

— Bu evlek bitince giderim köye. Ha unuttuyordum bugün su gelecek eve. Fıcları doldururum Kelhüseyin Kuyusundan.

İçi burkuldu... O geldi gözümün önüne. Suya gelecekmeydi. Yakındaki kıza birşeyler söyleyip baygın baygın bakacakmıydı. İki testi doldurmak için yirmiye yakın su çıkarıp ayağını, ellerini yüzünü yıkayacakmıydı. Saçları yüzüne yapıştı.

— Deh dedi Ahmet.

Sokaklar...

Ay yoktu gökte. Dar, uzundu sokaklar. Ara denir onlara. Amatların ara, Kıncıgızının arası. Araların nihaye-

Tanısa'nın yazı olacak şu dümdüz ova
Orada sürerdim çiftimi...
Bu dere Fırat'a çıkar
Çağıltısı gelirdi suyun, derin vadisinden...
Ah buralar...
Azımı davar otlattım...
Azımı çift sürdüm...
Azımı av yaptım, Oyuk tepenin bayırında,
Yamacındaki çeşme gene akıyor olmalı
Hani davarları suladığım, şu bizim Mil çeşme
O canım dutlar, gölgesinde uyuduğum kaya oyuğu...
Hayal meyal görüyorum Karaağaçları
Ekinmi deriliyor?
Yoksa çiftimi sürülüyor eteklerinde kimbilir.
Kimbilir belkide kar altında uyuyor.
Karda keklık avlıyorlar köy çocukları...
Bizim köy değilmi?
Galacık tepesinden görünen, Kurt deresi, Adalar
Ah Bahadırlar...
Dolaşıyorum etrafında, gelemiyorum.
Gelemiyorum birtürlü...
Şimdide Efkâr tepesindeyim işte,
Bir sana bakıyorum, birde önündeki yeşile
Su sesi gelliyor kulaklarıma.
Kardığım suyu, kavrulupta içtiğim su...
Ey Menzeki, Cebeci
Beri yandaki Karşı bağ, Bodana
Kayalardan akan sularınız buz gibidir bilirim.
Canım çekiyor içemiyorum.
İnsan oğlu kanatlı kuş derler
Şimdide Yenice çayındayım
Gene gece elimde lüks lâmbası
Bahık avlıyorum, ürperiyorum etraf kayalardan.
Leylek deresi geçtiğim, dere
İşte cami işte çeşme, Kurnasında ıslandığım.
Akıyor güldür, güldür suları.
Toprak damlar, Yüksek ayvanlı, kanat kapılı evler...
Dar sokaklar, kesik sokaklar
Kızların saklandığı taş merdiven altıları
Salkımını taşımayan asmalar ve tanıdık sımalar.
Bu baston sesi seninmi derdo?
Sen misin öksüren Mahmut dayı?
Sen ey bez yıkayan kadın, Anammısın?
Bu davul sesi, bu klarnet bu keman
Ve bu at üstünde duvaklı kadın.
Bizim evemi geliyorsun?
Söyleme bildim... Bizden gidiyorsun
Büyüdün demek bacım, gelin oldun ha...
İyi bak gözlerim Karataşhğa çıktık.
Hoşça kal Bahadırlarım, köyüm.
Bak Vahşen götündü Korlu tepeden
İndik Köşne deresine
Üstümüzde gök...
Burası gurbet

Hüseyin Bıçak

BAHADIRLAR : Eski adı Zabulbar olan Ağm'm köyü

(Devamı 14. Sayfada)

YAŞAYAN AĞINLILAR

Küskün ve Çekingen Bir Ozan

Yazan : İsmail BEYDEMİR

Arapkirden tanırım Mehmet'i Şıvga boylu, sevimli çekmişlik tutumunu ilk bakışta gizleyemeyen, içten güleç bir yüzü vardı. İlk bakışta bir başkalık sezilirdi. Yine şimdiki gibi çekingen, çabuk kırılır, ama Hozakburluların o ilk bakışta görünen özelliği hiç duyulmazdı. Ozan olmaya burada özenmiş, bundan ötürü de bütün bu yolun yolcuları gibi başarılı bir öğrenci değildi. Ama öğretmenlerin ve tanıdıkların hepsi ona derin bir sevgi, daha da ileri bir saygı duyarlardı. Ondaki erişilmezlik özlemi ile kıskananlar bile olur, yerilir, yazdıklarında bir şey yok diyenler bile olurdu. Ne yalan söyleyeyim ben bile bu denilenlere inanmıştım. Nasıl ki, BEKLEDİĞİM KUŞLAR kitabı elime geçti, nasıl ki bu kitapda (İğde kokan yollarda seni bekliyorum, mademki Doğulusun) mısralarını okudum, Mehmet Ergönül'e yakın olamamanın, onu yakından görememenin, onunla konuşamamanın acısını derinden duydum. Biliyordum Malatya'da bulunuyor. Ama Malatya bana öyle uzak, öyle erişilmez yer oldu ki, Bir rastlaşma olarak Ağın'da bir yaz 'buluştuk, kısa oldu bu ama, Mehmet'i derinlemesine gördüm. Küskündü Ağın'a, dargındı Ağınlılara.. Benim kendisine beğenmeme nerdeyse inanmıyordu. O öyle inanmıştıki Ağınlılar kendisine değer vermezler. Bunu kanıtlayan bazı olaylar anlattı, hepsinin de böyle olacağına inanmıştı. Haklıydı bir açıdan kırgınlığında, hak vermemek olmuyor kendisine, ancak kimse başkalarınca bilinmeden kabul edilmez, işte bu yönden eksik düşünüyordu. Bir çok Ağınlılara sordum, Ergönül'ün ozan olduğunu bilen çok az kimseye rasladım. Bunun için kendisi de bir çaba göstermemişti. Bunu çok iyi anlıyordum, işte bu tam bir Ağınlılık yaratılışıdır. Yöremizde horlamanın korkusu ile, içine kapalı olur Ağın'lı. Soylu atlar gibi seçere belgeleri arayanların karşısında ürkek olur Ağın'lı. Oysa Ergönül'ü Arapkir bağrına basmış, kendine mal etmiş, elini tutmuş, kitaplarını bir Arapkirli diye satmış, tanınmış tanıtımtı. Ergönül Arapkir'e bundan da tutkun, orada ilk gençlik yıllarını geçirdi, ondan da tutkun. Göldağı'na, Arapkir'e şiirler yazmış. Açıkcası bir insan olarak kendisini sevenleri seviyor Buna karşı Ağın denilince, bir sus-pusluk içine daldıyor. İyi biliyorum sık söğütlükleri, Sulakları ansılıyor, meşeliklerde geziyor, ama dış etkiler baskın çıkınca, buruk bir yüzle konuşmasa da, betikler dolusu deyimler anlaşılyor çizgilerinden

Ergönül iyi bir ozan, ben Ziya Osman Sa-ba'ya çok benzetirim onu. Şiirleri gibi kendisi de

DELİLO

Kulak ver ezgisine, yürek atışlarımın
Aslanım, tecvit üzre, tokmağı davula vur.
Destanlar Meş'âlesi çaydaçıra'dan sonra
Aşkıımız, Delilo'da kıvamını bula, vur.
Kenetlensin omuzlar, kollar, gönüller bile
Yine düştü gönlüme, bir gözleri elâ, vur.
Oynasın bel, diz, boyun,, Kaynasın göğüs, kalça
Bir ilerden geriye, bir sağdan al, sola vur.
Savruldukça bindallı, al bezekli etekler
Ses ve süs cümbüşünden sağrağın dola, vur.
Mor, pembe yazmaların ibrişim oyaları
Alır usu başımdan bu ne tatlı belâ vur.
Delilo bestesinde, her güzel bir deste gül
Bülbüller gül devşire, hâset-harman ola, vur.
Başa tek murad alsın, sevenler birbirini
Gelinle güvey işte geldiler kol kola, vur.
Gönül bu, ne kocalır, ne geçer sevdiğinden.
Vur Alim, vur yığdım!. Fatma gadan ala, vur
Topuklarıyla döv ki, titresin dağ, taş, deniz..
Ününü, yıldırımlar gökten arşa sala, vur.
Davul gümbürdedikçe üküümün evreninde
Dostlar güle, düşmanlar saçlarını yola, vur.
Ses getir mâverâdan hey hey de bre gakkos!.
Hey hey... Ahfâd uyana, ecdâd vecde gele, vur..
Dilinde meşk olanın neler geçmez içinden
Yorulduğum deme Hıdır, biraz daha, hele vur.
Delilo ezgisiyle çatlasın gırnataalar
Duracak gün mü bu gün? Mevlüt Anan öle vur!

N. Yıldırım GENÇOSMANOĞLU

Tercüman gazetesinin 1966 yılı şiir yarışma-sında mansiyon kazanmıştır.

aynı tadı verir bende. Maddeci olmayan, katkı sız, ruha çağıran, bundan başka yazarken hü-kümdar, kendisini toplum içinde küçük bir varlık olarak değerlendiren eşi az bulunur bir Ağınlı'dır Mehmet. dergimizde Onun şiirlerini görüp hepimiz daha iyi tanıyacağız.

Ergönül'e gönül dolusu başarılar dilerken, bizleri şiirlerinden yoksun etmemesini beklerim.

DELİ OSMAN'ın DÜĞÜNÜ

Burası Elâzığ'ın Ağın ilçesinde, demirci Rıza'nın «mecburiyet lokatası» dır. Hem garson hem aşçı, hem de patronun ortağı olan Açıkbaş, tam sekiz masayı birleştirerek anlı şanlı bir şölen sofrası hazırlamış. Külbastısından türlü süne, salatasından Andiri kavununa, allı morlu yeşilli sebzelerden, meyvelerden tuzlu leblebisine, yoğurdundan ayrılan çorbasına kadar, belki yirmi çeşit yiyecek var. Ortada sıra sıra füzeler gibi dizili tekel rakısından başka da «mevaddı ecnebiye» yok. Masanın çevresinde otuza yakın insan bulunuyor. Hepsisi de işleri dışarda olan Ağın'lılar. «Ata yurdu'na yazlığa gelmişler, kısa bir süre sonra çekilip gidecekler. Gündüzden aralarından onar lira toplayıp vermişlerdi Açıkbaş'a. Yıllarca İstanbul asfaltı tepmiş Açıkbaş çürük tahtaya basar mı? Bunca yemeği, mezeyi yapsın çatsın sonra gelmezlerse ne olacak;

Terzi Muhlis, çatalına taktığı bir patlıcan parçasını ağzına attıktan sonra,

— Başaçuh biraz gırmızı biber getir hele, dedi.

Sonra da şöyle ekledi,

— Başaçuh musun, Açuhbaş mısın, neyse.

Açıkbaş elinde bir çay bardağı kırmızı biberle geldi. Ama bardağı masaya bırakmadan durup, üzgün üzgün şunları mırıldandı,

— Ula Muhlis bana rahatlık Osman'ı hatırlattın.

Ekrek'li Gülefendi, o kendine özgü gülmürtüsüyle,

— Osman kim babo? diye sordu.

Açıkbaş'la Muhlis birlikte cevaplandırıdılar.

— Deli Osman.

Sonra Açıkbaş bardağı masaya bırakıp, gene üzgün üzgün mırıldanarak ayrıldı.

— Beni hep Başaçık diye çağırırdı, hiç Açıkbaş demezdi.

Demirci Rıza,

— Ölülerini konuşmanın sırası değil şimdi dedi.

Klarnet İsmail'e döndü,

— Çağam hele öttür.

İsmail düşünceli düşünceli açtı klarneti. Belli ki aklında bir şey var, ama söyleyim mi, söylemeyim mi diye ikileniyor tereddüt ediyor. Derken klarneti ağzına götürdü.

Kısa bir divan taksim yaptı. Sonra veteriner İlhami gene bu makamda bir gazel çekmeye başladı. «Ben şehid-i bâdeyim dostlardemim yadeyleyin.» Gazelin arkasından Yeğen Kemal, «Bu dare baştanbaşa ayvalı bağ» türküsünü okudu. Daha sonra, daha başka, daha oynak türküllere geçildi.

Sazlar durup, yeniden kadehler kalktığında İsmail,

— Demin söz açılmıştı, söyleyemedim kafamda takıntı oldu, dedi. Hazır toplanmışken şu, Osman'ın mezarı işini biraz konuşalım.

Demirci Rıza, yahu sırası mı şimdi İsmail?

— Rıza emi sırası değil ama bu topluluğu her zaman bulamıyoruz.

Bir iki saniye bekleyip, hiç kimseden bir tepki gelmediğini görünce bütün, konuşmakla iş yapılacağını sananların saflığı içinde, düşüncelerini sıralamaya başladı.

— Geçen yıl geldim, Osman'ın mezarını yaptırma dedikodusu dönüyor ortada, bu yıl geldim gene bu. Yahu altı üstü üçyüz liranın başında. Kopunik'li Yusuf üçyüz liraya

Yazan : Hayri GENCOSMAN

yaparım demiş. Evet, hepimiz memuruz, esnafız yani dar gelirliyiz, ama ikişer buçuk lira da mı veremeyiz yani? Her Ağın'ının hayatında bir sayfadır Osman. Hiç olmazsa bir satırdır. Dağların başında kaybolup gitmesin diyorum. Şimdi hemen aramızdan üç kişilik bir kurul seçelim, yürütsün bu işi. Şimdi yapmazsak daha yapamayız. Üç gün sonra çil yavrusu gibi Türkiye'nin dört bucağına dağılacğıız. Sözgelisi yarın ben yokum. Yarın ben, öbürgün Kemal, daha öbürgün daha başkaları... Ağın'da kalacak olan arkadaşlardan iki üç kişiyi görevlendirelim şimdi.

İlhan,

— Geçen sene yapduh bunu, dedi. Ben yürütme gurusundaydım. Adlarını söylemeyem, birinden para istedim «yoh param» dedi, başga birinden isdedim, «ben daha babamın mezarını yapırdım» dedi. Ben de artuh kim seye gitmedim.

İsmail,

— İşte biz böyleyiz. Hemen alıyoruz, güceniyoruz. Biri vermezse bir başkasına giderim. O da vermezse gene bir başkasına giderim. Veren den alırım yahu. Koca ilçede ikibuçuk lira, üç lira verecek yüz, yüzelli kişi çıkaramazsam ölürüm ben be.

Demirci Rıza,

— İş parayla bitmiyor İsmail, dedi. Biz birkaç gişi toplanduh, mezarı Ağın'a getirmek için geddük. Kopunik'li lerle Hörenek'lüler haber almışlar, onnar da geldiler. Hem mezarı bize vermediler, hem de gendü aralarında gavgaya başladılar. Kopunik'lüler di-

yor, mezar bizimdir, Hörenek liler diyor bizimdir.

Numan amca, İ

— Ağın'a getirilmesin diyorum ben, yerine yapılınsın, öyle iyi olur. Maksat koybolup gitmemesidir. Zaten Ağın'da ölseydi de mezarlığa gömülseydi, mezarını yaptırmayı kimse düşünmezdi.

Mühendis Kemal,

— Olmaz amca, barajın suyu basacak orayı. Yukarı tepede bir yere çıkarılması gerekir.

İsmail,

— E o zaman da Hörenek liler vermiyormuş.

Demirci Rıza,

— Biz de bunu diyoruz, işte, dedi, çelpeşik bir iş.

Terzi Muhlis,

Hörenek'lilerin hakkı yok mezarda yahu. Mezar Kopunik toprağında. Bu iki köyün arasındaki sınır, Ağzıbüyük dere değil mi? Mezar derenin Kopunik tarafında.

İsmail,

— Yani iş dönüp dolaşıp paraya dayanıyor gene. Hadi seçelim aramızdan iki kişi. Önce bir soralım : Gönüllü var mı?

Terzi Muhlis,

— Valla, dedi, Ağın'dan ayrılmayacak olan, bir ben varım, bir de Rıza emiyle İlhan var. Ben kimseden para istemem. Rıza eminin de isteyebileceğini sanmıyorum. İlhan da demin durumu anlattı zaten.

İsmail,

— E yani iş kaldı Numan amcayla Cemil amcaya-Muhlis gülererek,

— Doğrusu Cemil amca da iyi para toplar, dedi.

İsmail kızdı,

— Bu Ağın'da hiç bir iş yapılmaz be! Ölmüş bu memleket ölmüş, ölü toprağı serpilmiş üzerine.

Demirci Rıza kadehini kaldırdı. Arkasından bütün kadehler dikildi kafalara. Masanın bir köşesinde Açıkbaş'ın kendi özel servisi de var. Eli boş oldukça o da atıştırıyor. Kemal Niksar bir Hüzzam tak sime başladı. Arada bir duruyor, Gâvur Ali'nin oğlu Lütfi yarım dakika kadar darbukayı konuşturuyor, sonra Kemal gene başlıyor.

Devamı gelecek sayıda)

GÜNDÜZDEN GECEYE

tinde köşede toplanır gençler. Araların gençleri değişmez. Dört-beş aranın gençleri toplanır. Bazen başka aradan aşık oynamaya gelirler bu araya. Aralarda kahve dönüşüne kadar kimse bulunmaz.

Ahmet vardı arada. Kınçığının arada. Tarladan dönmüş eve bir fiçı su getirmişti. İyiydi su getirmek eve. Ahmede hep getirtselerdi. Kuyubasında Emine'yi yine görmüştü. Dağlarcalı Emine'yi... Emineyi düşünüyordu Ahmet. Emine diyordu Ahmet.

— Emine seni ele vermem. Gomam kimseye. Alırlarsa alır başımı giderim gurbete. Düşündüklerini söyleyemiyordu. Ah bir konuşabilse. Kuyu başı boşaldı. Ahmet yutkundü. Lafı söyliyemedi kızardı daha.

— Gız Emine gece araya çık.

Dünya başına yıkıldı. Uğulduyodu kulakları, kovayı elinden düşürdü. Oysaki Emi-

ne telaşsız işin erbabı gibi «olur» dedi.

— Olur. Anam uyusunda.

Gece...

Karanlıktı hertaraf. Ahmet düşünüyor, heyecanlanıyor, korkuyordu. Toprak evlerin meydana getirdiği arada bir ateş parlıyordu. Sigara ateşi. Ahmedin sigarası. Diypazon gibi gidip geliyordu köşebaşları arasında. Hayret gündüz nasıldı bu köşe başı. Su getirdikten sonra aşık oynamıştı. Her gün de oynarlardı. Dağlarcalı Emine suya giderken kaybederdi ya oyunu. Bir gün aşık oynarken hoş olmuştu içi. Boğazı düğümleniyordu. Koşmuştu uzun bir yolu. İlk kez mi kız görüyordu. Aç da değildi.

Şimdi... Ah bu köpek sesi, rüzgâr, tozlar. Yıldızlardan başka görünür bir şey yok etrafta. Bu duvarın arkasındaydı dağlarcalı Emine. Sesini duyar gibi oluyordu. Kapı hafif açıktı. Rüzgâr mı açmıştı?

Sigarasından çektiği dumamı ta içinde çekti. Başı döndü. Sigaranın ateşi gözlerini kamaştırdı. Şimdi bir şey göremiyordu. Dolanıyordu. halkalar gözünün önünde, yeşilden kırmızıya kadar. Geçermiydi kendinden. «Yazık» dedi.

— Yazık bana.

Köşe başında nasıl anlatmışlardı. arkadaşları. Çok hoş oluyormuş gece buluşmak. Hele bir de Dağlarcalı Emine olursa.

Gözler, yıldızlar, yeşil - kırmızı halkalar, dağlar, dağlarcalı, Dağlarcalı Emine... Koluna bir el değdi. Bittim yakalandım sözcükleri uğulduyordu beyininde. Zamanın nasıl geçtiğini anıyamadı. Sadece «Ahmet» diyordu yanındaki ses.

— Ahmet hastamısın üşüdü mü?

«Hıh» diyebilirdi Ahmet. üşümedim.

ABONE ADRESLERİ

24 — İsmail Beşe
Petrol Ofisi Genel Müdürlüğü
Muhasebe Servisi — Ankara	33 — Mustafa Baltacı,
Telsizler Dr. Sami Ulus Ço-
cuk Hastanesi idarecisi
Ankara	42 — Talât Güler
Aktaş Yetiştirme Yurdu Öğret-
meni — Ankara
25 — Mustafa Öney
Güzelevler Çatalkaya Sokak
No. 15/4 Yenimahalle — Ank.	34 — Fevzi Can
Kurtuluş Berdan Sokak No : 3
Ankara	43 — M. Nedim Gençosman-
oğlu
Maltepe Mine Sokak No. 7/6
Ankara
26 — Hüseyin Kabasakal
Bahçelievler 17. Sokak No. :
52/4 — Ankara	35 — Seyfi Beşe
Erkek ilköğretmen okulu Ta-
rih Öğretmeni Beşevler
Bahçelievler 8. cadde 68 So-
kak No. 29/3 — Ankara	44 — Macit Yaşar
Küçükesat Akyüz Sokak Figen
Apt. No. 31/8 — Ankara
27 — Mehmet Alp
İçcebeci Atom Sokak Füzle
Apt. No. 10/8
Akdere İlkokulu Öğretmeni
Ankara	36 — Mehmet Özmen
Ankara Yüksek Öğretmen
Okulu memuru Beşevler
Ankara	45 — Arif Kaya
Elektrik Yük. Mühendisi
E.İ.E. İdareci. Demirtepe —
Ankara
28 — Avukat Hasan Hocaoğlu
Işıklar Caddesi Işık Han No.
46 Ankara	37 — Hayri Gençosman
P. K. 232 — Ankara	46 — Ö. Lütfi Uzunoglu
Milli Eğitim Bakanlığı
İlköğretim Genel Müdürlüğü
Şube Müdür yardımcısı — Ank.
29 — Hüseyin Gökalt
Mamak Caddesi Kan Bankası
Karşısı No. 39/5 — Ankara	38 — Mustafa Baytaş
Küçükesat Binektaş Sokak
No. 25/2 — Ankara	47 — Yılmaz Onay
İnşaat Yük. Mühendisi Küçük-
esat Kennedy Caddesi Kent
Apt. No. : 54/16 — Ankara
30 — Şeref Hocaoglu
Anayasa Mahkemesi üyesi
Kurtuluş Umut Sokak No.
No. 28/5 — Ankara	39 — Kemâl Baytaş
Çubuk Barajı Müdürlüğü
Güvenevleri Güvenlik Sokak
No. 80/9 — Ankara	48 — Cemil Ergin
Kavaklıdere Büklüm Sokak
Gül Apt. No. 17/11 — Ankara
31 — Mehmet Hulüsi Hiçcan
Topraklık Çamkoru Sokak	40 — İbrahim Ağın
Gümrük ve Tekel Bakanlığı
Levazım Mutemedi, — Ankara	49 — Emine Ortaç
Beyoğlu Aynalı Çeşme Duraç
Sokak No. 32 — 34 Kat: 2
İstanbul
32 — Vehbi Güzel
Adil Yüksel Apt. No. 30/2
Ankara	41 — Sadeddin Soylu ,
İzmir Caddesi Oya Apt. No.
45/5 Yenışehir — Ankara	50 — Osman Özcan
İçcebeci Yazgan Sokak
Yazgan Apt. No. 19/8 — Ank.
Nuri Demirdağ Ortaokulu Fen
Grubu Öğretmeni Divriği —
SİVAS		

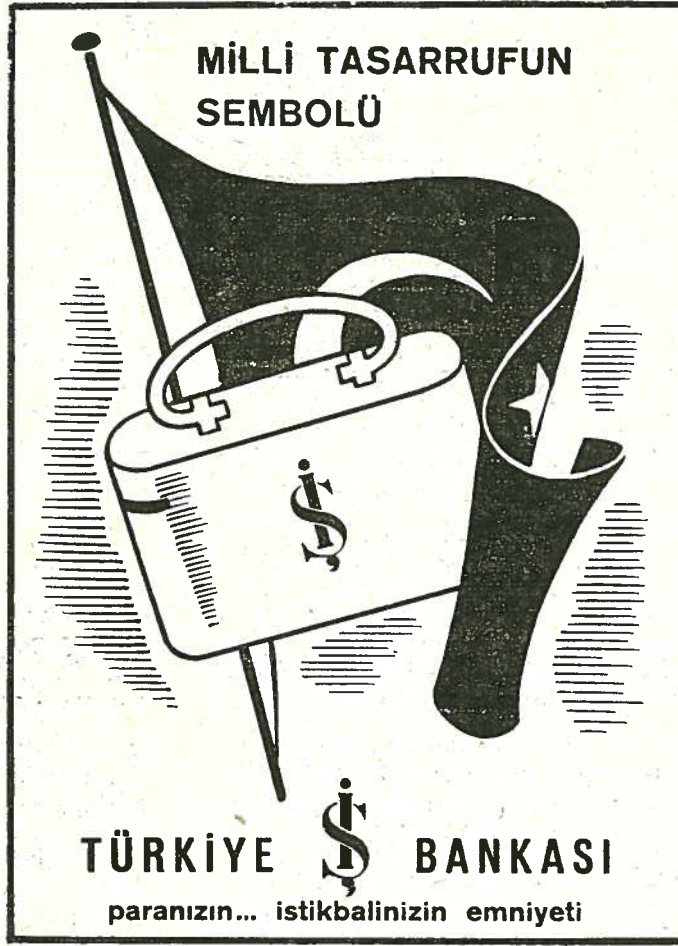
BİR AĞINLI'DAN MEKTUP

İstanbul'da oturan bir Ağnılı soruyor :

«Ağın Kültür Derneği'nin çalışmalarını ya-
kından takip ediyorum. Bilhassa Ankara'da,
kendi imkânları dahilinde, yararlı çalış-
malar yaparak bütün hemşehrileri sene-
de birkaç kere bir araya toplamak, tanıştırmak
ve içten bağlantıları devam ettirmek gibi örnek
aralarındaki faaliyetlerini de müşahade etmekte-
yiz. İstanbul'da da kalabalık bir hemşeri toplulu-
ğu var. Semtlerin birbirinden çok uzak oluşu do-
layısıyla bunlar değil senede, birkaç yılda bir
kere bile birbirlerini görememektedir. Bizler de
Ankara'daki gibi, hiç olmazsa yılda birkaç kere
toplanıp memeleketimizin sıcak havasını ara-
mızda bir iki saat da olsa yaşatmak istiyoruz.
Bu yolda nasıl çalışmalıyız?»

Sayın hemşehrimiz çok iyi bir noktaya par-
mak basmış bulunuyorlar. Ağnılıların çoklukla
bulundukları Ankara, İstanbul, Malatya ve Elâ-

zığ gibi şehirlerde hemşehrilerin aralarındaki
bağı devam ettirmeleri hepimizin yürekten ar-
zuladığımız bir husustur. Hattâ şu dergi de böy-
le bir havanın devamlı olarak yaşatılması gaye-
sine dayanılarak çıkıyor. Ankara'da kurulmuş
bulunan ve bir kaç yıldan beri çalışmalarda
bulunan AĞIN KÜLTÜR DERNEĞİ, ana tüzü-
ğüne göre Ağın'da ve diğer şehirlerimizde şube
açmaya cevaz vermektedir. Aslında bu gibi bir
faaliyet derneği gayesine götürmek bakımından
çok yerinde bir hareket olacaktır. Yeter ki
hemşehrilerimizden bu işe ön ayak olanlar çık-
sın. Bu yolda çalışmalarda bulunacak olanlar
geniş ölçüde merkezin manevi desteğini göre-
ceklerdir. Hemşehrilerin çoklukla bulundukla-
rı şehirlerimizde böyle bir havanın yaratılması
ve pişinden de şubenin açılması bu yoldaki
olumlu davranışımızla mümkün olacağından
hepimiz bu havanın yaratılmasına yardımcı ol-
malıyız.

Sayın Okuyucu ve Ağın'lılar
İtinalı Fotoğraflarınız ve Neş'eli
günleriniz için

FOTO TAYFUR

**STÜDYO
AMATÖR**

TEKNİK

FOTOKOPI

AKTÜALİTE

Tayfur Dişcioğlu

**Büyük Sinema Karşısı
Tuna Çarşı Tel. 12 66 94
Yenişehir - Ankara**